

Cele Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej

(tekst ukazał się w ICCRS NEWSLETTER, styczeń-luty 1994)

Oto pięć celów Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej:

1. Pomagać w dojrzałym i stałym osobistym nawróceniu do Jezusa Chrystusa, naszego Pana i Zbawiciela.
2. Wspierać i podtrzymywać osobistą i zdecydowaną odpowiedź na osobę, obecność i moc Ducha Świętego.
3. Wspierać i podtrzymywać przyjęcie i korzystanie z darów duchowych, nie tylko w ramach odnowy, lecz także w łonie całego Kościoła.
4. Podtrzymywać dzieło ewangelizacji w mocy Ducha Świętego, łącznie z ewangelizacją osób będących poza Kościołem, ewangelizacją chrześcijan tylko z nazwy, a także ewangelizacją kultury i struktur społecznych.
5. Podtrzymywać wzrost w świętości przez integrację darów charyzmatycznych z pełnią życia Kościoła.

Ad. 1. W pierwszym celu odnajdujemy oczekiwanie, jakie ma Chrystus wobec całego Kościoła. Jedynym bowiem Zbawicielem każdego człowieka jest Jezus Chrystus. Kościół ma w każdym pokoleniu tak głosić Ewangelię, by jak największa liczba ludzi uwierzyła i przyjęła Jezusa jako osobistego Zbawiciela. Celem duszpasterskiej troski Kościoła winno być także to, aby owo nawrócenie było rzeczywiście trwałe i głębokie, nie zaś płytkie i powierzchowne i chwilowe. W to więc pierwszorzędne zadanie Kościoła mają wejść uczestnicy Odnowy w Duchu Świętym.

Ad. 2. Drugi cel wskazuje na to, co specyfikuje Odnowę i co jest jej szczególnym darem w perspektywie całego Kościoła: chodzi o doświadczenie, które określa się jako "chrzest w Duchu Świętym", wylanie Ducha Świętego" lub "odnowienie w Duchu Św." To doświadczenie jest rodzajem inicjacji w nową relację z Bogiem i odnowieniem oraz uaktywnieniem tego, co dane jest w sakramentach inicjacji chrześcijańskiej. Zadaniem Odnowy w Duchu Świętym jest promocja owego doświadczenia, które związane jest z Osobą Ducha Świętego.

Ad. 3. Trzeci cel odnowy związany jest z fragmentem Konstytucji dogmatycznej o Kościele. Uczestnicy Odnowy czują się wezwani do podjęcia słów stanowiących swoistą zapowiedź-obietnicę; fragment ten brzmi następująco: Ponadto ten sam Duch Święty nie tylko przez sakramenty i posługi uświęca i prowadzi Lud Boży oraz cnotami go przyozdabia, ale "udzielając każdemu jak chce" (1Kor 21,11)

darów swoich, rozdziela między wiernych wszelakiego stanu także szczególne łaski, przez które czyni ich zdatnymi i gotowymi do podejmowania rozmaitych dzieł lub funkcji mających na celu odnowę i dalszą pożyteczną rozbudowę Kościoła, zgodnie ze słowami: "Każdemu dostaje się objaw Ducha dla ogólnego pożytku" (1Kor 12,7). A ponieważ te charyzmaty, zarówno najznamienitsze, jak i te bardziej pospolite a szerzej rozpowszechnione, są nader stosowne i pożyteczne dla potrzeb Kościoła, przyjmować je należy z dziękczynieniem i ku pociesze" (KK 12). Istnieje wiele określeń czym są charyzmaty, jak i wiele różnych klasyfikacji. Sobór wskazuje na dwie kategorie: najznamienitsze i bardziej pospolite (zwyczajne). Można też przyjąć podział trychotomiczny: cybernetyczne (zarządzania), kerygmaticzne (dla głoszenia) oraz diakonijne (dla rozmaitej posługi). Soborowa Konstytucja jasno określa zasady w podejściu do charyzmatów: " O dary zaś nadzwyczajne nie należy ubiegać się lekkomyślnie ani spodziewać się zarozumiale po nich owoców apostołskiej działalności; sąd o ich autentyczności i o właściwym wprowadzaniu ich w czyn należy do tych, którzy są w Kościele przełożonymi i którzy szczególnie powołani są, by nie gasić Ducha, lecz doświadczać wszystkiego i zachowywać to, co dobre" por. 1Tes 5,12 19-21).

- Ad.4.** Czwarty cel Odnowy w Duchu Świętym to otwarcie się na wezwanie, podjęcie i wspieranie ewangelizacji w najszerszym tego słowa znaczeniu. Chodzi więc o ewangelizację wobec niewierzących, wobec społeczności postchrześcijańskich (tzw. nominalnych chrześcijan lub chrześcijan tylko z metryki), ale także przeniknięcie duchem Ewangelii istniejących struktur kościelnych i społecznych. Chrześcijanin otwarty na moc Ducha Świętego i wezwany do ewangelizacji wykazuje dynamizm, oryginalność i skuteczność w tym dziele.
- Ad. 5.** Piąty cel Odnowy dotyczy formacji uczestników Odnowy w Duchu Świętym. To co jest celem życia prawdziwie chrześcijańskiego - osiągnięcie świętości, winno być przypominane i umożliwiane w Odnowie. Jednoznacznie wskazane jest odniesienie do Kościoła, jego nauczania, całej tradycji i duchowości. Cała formacja i duchowość uczestników Odnowy ma szukać swojego zakorzenienia w całej bogatej tradycji Kościoła. Rozwój duchowy uczestników Odnowy winien być weryfikowany przez klasyczne i sprawdzone duchowości. Uczestnicy Odnowy winni nieustannie karmić się nauczaniem, które przekazuje Kościół. Wreszcie winni być też żywymi i aktywnymi uczestnikami lokalnego Kościoła, co wyraża się m.in. w życiu liturgicznym oraz podejmowaniem dzieł, które wskazują pasterze Kościoła.